

Shakespeare: Romeó és Júlia

Könyvajánló

Shakespeare Romeó és Júlia című művét azoknak ajánlanám, akik szeretik az időtlen romantikus történeteket, akik nyitottak a sors, a szerelem és a családi viszályok örök érvényű kérdéseinek vizsgálatára. Azoknak, akiknek egész élete a szerelem érzése körül forog.

Amióta az ember megjelent a földön, az érzelmek lényegesen befolyásolják viselkedésünket, személyiségünket, mindennapjainkat. Érzelmekből állunk. És mi is lehetne szebb érzés a szerelemnél? Mindenki egész életében ezt a szívmengető szabadságot keresi. Azonban olyannyira sok verzióját tartjuk már számon, hogy sajnos a tökéletes nem mindenkinek jön össze. Shakespeare darabjában a szerelem legismertebb és leggyakoribb fajtáit ismerhetjük meg.

Viszonzatlan szerelemmel nap mint nap találkozunk. Akár munkahelyen, iskolában, baráti körben, egyszerűen olyan gyakori, hogy elkerülhetetlen. Romeó Róza iránti érzései bonyolultak, ellentétesek. Szinte már sajnálatra méltó, ahogy szerencsétlen panaszkodik barátainak a lány közömbösségéről. Oximoronokban beszél zavaros lelkivilágáról:

„Ó, súlyos könnyűség, komoly üresség,
Gyönyörű alakok torz zűrzavarja!
Ólompehely, hidegtűz, éberálom,
Beteg egészség, minden, ami nem!”

Rövid monológja végén kifejti, hogy ő bizony nem ilyen szerelemre vágyik. Neki az ideális egy fájdalom- és problémamentes, viszonzott, mindent túlszárnyaló kapcsolat lenne. Mindannyian sejthetjük, hogy ezt meg is kapja, na de milyen árat kell érte fizetnie?

Érzeleméheesebb, tehetetlenebb ember nincsen az érdekházasságban élőknél. Az ilyen nőkből és férfiaktól kiveszik az élni akarás, a szenvedély, az a „csillogás a szemükből”. Júliának szülei szemelték ki Párist. Csinos, fiatal, gazdag, minden szempontból a tökéletes férfi. Hát akkor mit panaszkodik ez a kislány?

A főkonfliktus a műben a szülők feudális felfogása és Júlia reneszánsz életérzése között lép fel, ugyanis amíg Capulet és Capuletné az értékeket nézi, a lányuk anyagi és társadalmi helyzetének biztosítása a céljuk, gyermeküket ezzel ellentétben a fiatal lelke vezérli, ami sóvárog az igaz szerelem után. Mi, olvasók, megértjük Júliát, hiszen melyikünk akarná egész életét egy olyan ember mellett leélni, akihez semmi érzelm nem köti? Érthető tehát a fellázadás a kényszerházasság ellen:

„Nem örvendek neki, de köszönöm.
Amit gyűlölök, annak hogy örülnék?
De köszönöm, mert a szeretet adja.”

A legnépszerűbb fajtája a szerelemnek Shakespeare művében az ún. „szerelem első látásra”. Romeo és Júlia a bálban találkoznak, csókolóznak, beszélgetnek. Az sem tántorítja el őket egymástól, mikor megtudják a másik kilétét. Még aznap Júlia vallomását Romeo meghallja az erkély alatt, kiderül, hogy a lány még kérette volna magát, viszont fény derült titkára. Most már mindketten tisztában vannak a másik érzelmeivel, s nem sokkal ezután össze is házasodnak.

Sok olvasó, köztük én is, azt gondolhattuk, mekkora felelőtlenség összekötni egy olyan emberrel az életed, akit alig néhány órája ismersz. Valljuk be, két beszélgetés/randi után nem nagyon tudunk a másiktól semmit. Ennek ellenére most már az a véleményem, hogy amikor valaki megtalálja az igazit, azt érzi a szívében, a lelkében, egész testében.

A két fiatal számos pillanatban kiáll a másik mellett, például mikor Júlia megtudja, hogy Romeo ölte meg Tybaldot, kitart szerelme mellett. Érti, hogy hitvese jól cselekedett, nem ítéli el, miután végiggondolta a helyzetet tiszta fejjel, nyugodtan.

A mű végén Juliának és Romeónak is lehetősége nyílik megmutatni, milyen erős érzelmek köti őket egymáshoz, mikor feláldozzák magukat szerelmükért. A halált választják, csak ne kelljen a másik nélkül élniük. El sem tudjuk képzelni, milyen félelem lehetett bennük, de szeretetük korlátokat nem ismerő erővel bírt. Ezzel a szívszorítóan szomorú befejezéssel Shakespeare feltárta előttünk azt a szerelmet, amelyért érdemes küzdeni, harcolni, meghalni.

Annak ellenére, hogy a reneszánszban nem volt feltétel az eredetiség, a mű alaptörténete vándortéma, ez a feldolgozás nyerte el akkor a legnagyobb népszerűséget, és maradt fent az utókornak. A dráma mellett számos balett, opera, film és sorozat készült a műből, ami bizonyítja, hogy Shakespeare egy időtálló darabot alkotott, aminek megértéséhez ugyan meg kell egy bizonyos érettségi szintet ütni, mégis minden kor emberéhez szól, minden szájat meg tud nevetetni, minden szemet meg tud siratni.

„Mert még regékbe sincsen arra szó,
Mit szenvedett Júlia és Romeo.”

Patyi Regina 10.B